

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13137/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Маринковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је заступник Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде за одузето земљиште, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/24 од 21.03.2024. године, у седници одржаној дана 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/24 од 21.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/24 од 21.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4001/2023 од 01.02.2024. године усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени Град Нови Сад да тужилци АА исплати износ од укупно 1.132.423,04 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2024. године до исплате, на име накнаде фактички експроприсане непокретности, па се утврђује да је тужени Град Нови Сад стекао право јавне својине у $\frac{1}{2}$ дела на парцели број .. површине 272м² КО ..., уписане код РГЗ СКН Нови Сад 1 у лн број .., те је тужилца дужна трпети да се тужени са овим правом упише код надлежне службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде. Обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од укупно 256.947,12 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/24 од 21.03.2024. године одлучено је о жалби туженог, тако што је наведена пресуда потврђена у погледу одлуке о тужбеном захтеву и преиначена у делу о трошковима поступка тако што је обавеза туженог на накнаду трошкова поступка снижена са износа од 256.947,12 динара на износ од 240.072,12 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивом се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Врховни суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за исплату новчане накнаде за сувласничку припадност тужиље на парцели која је ушла у састав улице и тако постала добро у јавној својини туженог Града, а да претходно није спроведен поступак експропријације и давања одговарајуће накнаде за земљиште чијег је коришћења тужилца трајно лишена изградњом улице.

Правно питање новчане накнаде власнику непокретности лишеног права својине у јавном интересу, без спроведеног законом прописаног поступка, као и питање начина остваривања правне заштите, разрешена су у судској пракси. Врховни суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе, јер је другостепена одлука донета у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, као и да је овај суд оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, одлучио је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 23.05.2023. године, а побијана вредност предмета спора је 1.132.423,04 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић